

Emanuel steg ned ad de to Trappetrin og gik hen for at hilse Goddag.

„Lad Dem endelig ikke forstyrre!“ sagde han, idet han løftede sin mørkebrune Plyshat et Par Tommer fra Hovedet. „Jeg kom tilfældigt her forbi og fik da Lyst til at se indenfor og høre, hvorledes De befandt Dem. Jeg ser da, at De er kommen Dem rigtig godt siden sidst.“

„Jo Tak,“ mumlede hun og saa' sig tilbage med et sky og uroligt Blik, som om hun søgte efter Undsætning.

I det samme aabnedes den ene Stalddør, og den gamle Anders Jørgen kom stampende ud i tunge, blikbeslaaede Træsko og med et Kotøj i Haanden. Han var i hvid- og sortstribede Uldskjortearmer og bar paa sin stride, graa Haarmanke en lodden Hue med en Kvast. Han gik og nynnede paa en munter Sang, men ikke saa saare opdagede hans halvblinde Øjne Kapellanen, før ogsaa han med ét blev ganske stiv af Forskrækkelse og kastede Kotøjret langt fra sig, som om han var bleven greben i en Forbrydelse.

Emanuel gik hen til ham og rakte ham venligt Haanden. Alligevel kunde den Gamle ikke komme sig af sin Befippelse men blev ved at fremhikke